

И Любомиръ станалъ членъ. Отъ начало той добръ написвалъ писмата си и на врѣме ги изпрашалъ. Ала сега се бѣха вече изминали двѣ седмици отъ опрѣдѣленото врѣме и писмото не бѣ написано.

Любомиръ и двѣтѣ кучета скоро пристигнаха при езерото. Тѣ се забавляваха тамъ тѣй добръ, че писмото за малкия болникъ бѣ съвсѣмъ забравено!

Любомиръ, припикаше, скачаше, а и кучетата лаяха, тичаха около него и се радваха . . . Въ това врѣме Любомиръ, безъ да забѣлжи, крака му се плъзна въ една дупка; той изгуби равновѣсие и падна . . . Главата му се удари тѣй силно въ единъ камъкъ, че той примръ . . . На около нѣмаше хора. Кучетата го теглѣха за дрехитѣ, за панталонитѣ, но като видѣха, че младия господаръ не обръща внимание, тѣ легнаха около него.

За щастие, единъ тѣхенъ съсѣдъ наскоро дойде на това мѣсто и намѣри Любомира прострѣнъ на земята. Той го взема и занесе на родителитѣ му.

Минаха се нѣколко седмици до като Любомиръ оздравѣ съвършено. Той си бѣше навѣхналъ крака и ударилъ силно главата. Но когато се почувствува по добръ и си припомни за миналото, каза:

— О, мамо, азъ се смислихъ за моето бѣдно, малко болниче! Питамъ се, какво трѣбва да си е мислило, като не е получило дълго врѣме писмо отъ мене! Мъчно ми е сега, че тогава не си написахъ писмото прѣди да излѣза, както ми казваше Зорка . . .